

Rrëfimet e Hershme

© 2026 Eri Malsori. Të gjitha të drejtat e rezervuara.

Libri “Rrëfimet e Hershme” është pjesë e projektit pasionBlog (pasion.al). Të gjitha të drejtat morale dhe ligjore për këtë libër dhe për gjithçka që është publikuar nën të njëjtin emër janë të rezervuara. Asnjë pjesë e tij nuk mund të riprodhohet, të shpërndahet ose të transmetohet në asnjë formë pa lejen paraprake me shkrim të autorit, përveç citimeve të shkurtra me burimin e treguar.

Informacion mbi botimin

Autori dhe pronësia

Eri Malsori · eridrekaj.com

Botuar në

pasion.al

Identiteti ligjor

NIPT: M67624701N

Kontakt

Për pyetje të përgjithshme, kërkesa për bashkëpunim ose çështje të drejtave të autorit: support@pasion.al

Për çështje ligjore dhe privatësi: legal@pasion.al

Përgjegjësia mbi përmbajtjen

Çdo material në këtë libër është i natyrës argëtuese dhe reflektim i përjetimeve të mia personale në rrethana fiktive. Nuk kam për qëllim të jap këshilla profesionale, nuk synoj të ofroj udhëzime për situata të veçanta, dhe asnjë tekst nuk duhet të merret si bazë për vendimmarrje. Çdo ngjashmëri me emra apo rrethana është tërësisht rastësi.

Brenda kufijve të ligjit, nuk mbaj përgjegjësi për veprimet që dikush mund të ndërmarrë ose të mos ndërmarrë si pasojë e leximit të këtij materiali. Nëse ndiheni të prekur nga ndonjë temë ose situatë e ngjashme, ju inkurajoj të kërkonit ndihmën ose këshillën e duhur profesionale.

Përmbajtja është 18+. © 2016 – 2026 pasionBlog.

Përmbajtja

Rruge e gjate për ne shtëpi	4
Nje fillim ishte toka, dhe toka ishte e zbraset dhe e pajete. Pastaj ajo tha: le te filloje dashuria! Dhe pa se ishte gje e mire.	
Me ke ke ardhe?	9
Nje marredhenie e re, nje kapitull ndryshe, nje leksion tjetër; Joana mesuese apo nxenese?	
E fundit Tekila	13
Kualiteti i jetes sone eshte kualiteti i marredhenieve me njerezit qe na rrethojne. A mund jete Anastasia nje faktor i mire?	
I kemi prere biletat	18
Sa larg mund te shkoje nje femer obsesive? Anarosa e ka planifikuar mire strategjine e saj.	
Sirah	23
Disa thone qe nje burre nuk mundet te deshiroje dhe te admiroje njekohesisht; sa e vertete mund te jete kjo?	
YingYang	30
Dashuria rinore eshte si nje zjarr i terbuar qe nuk mund te ndalet; eshte fiksuese edhe obsesive pertej kufinjve.	
Linja për tek Casa Italia	37
Jane pak njerez qe kur takohen heren e pare e ndiejne se takimi me njeri-tjetrin ishte qellimi i jetes ss tyre. A do dali ajo jashte kesaj proverbe?	
Nje femer me klas	41
Mos e lejo friken te te pengoje te luash lojen.	
Frika e te vertetes	46
E vetmja gje qe duhet ti frikesohemi, eshte frika vete. A do e gjeje guximin Sanela te rrefeje shpirtin e saj?	
Rozafa apo Turizmi?	54
Dashuria, gjithmone eshte pergjegjesi dhe sakrifice.	

Rruge e gjate per ne shtepi

15.08.2009

Ne fillim ishte toka, dhe toka ishte e zbraset dhe e pajete. Pastaj ajo tha:
le te filloje dashuria! Dhe pa se ishte gje e mire.

Eshte vera e 2009-es. Jeta nuk duket aq e lehte sa e mendoja kur isha ne shkolle fillore por as aq e veshtire sic ma bejne gjyshat sa here qe me shohin qe se nuk e am mendjen apo deshiren tek shkolla. Shkolla eshte nje grup rinor ku klojme mire ne kafe e ne paty, dhe une shpesh nuk e kam mendjen tek leksionet; studioj shkenca natyrore por me se shumti merrem me wapTrendy-n; rrjetin social shqip - i pari per celular qe eshte thuaje 4 vjec e kush e mendonte qe pas kaq kohe jo thjesht do jete gjalle, por do vazhdoje te terheqi audience goje-me-goje neper shoqeri e dore-me-dore duke u reklamuar tek gazeta Paloma qe ne keto vite, eshte Facebook-u me i mire i te rinjeve moderne. WapTrendy eshte ideja dhe produkti im, frymezuar nga rubrikat e Gazetes Paloma, eshte dhe pikenisja e asaj pune dhe atij profesioni cka do bej gjithje jeten; eshte nje rrjet social qe sherben me profile personale, me dhoma bisedash, me foto-galeri, e te tjera sherbime argetuese te aksesueshme nga celulari. Shkon shume mire si pune, sigurisht qe pa pagese por sme behet vone se pervecse bej edhe pune tjeter, pasdite, pasi le shkollen - kjo pune pasionante me ben te ndihem i gjalle dhe i rendesishem. WapTrendy eshte sfide, argetim, dhe fitore!

Sonte eshte e shtune, neser kam pushim e pasneser do kthehem prape ne shkolle keshtu qe do kthehem per shtepi, dikush do me marri rruges se edhe gje ne dore skam - sbej as kercenim. Une skam makine. As motorr skam. Por dal aty ne qender te lagjes, afer rruges qe nuk eshte bere autostrade akoma edhe pse shiritet i jane prere por kalojne plot makina e ka shume qarkullim se eshte edhe zone kufitare. Ze te bej pit-stop afer nje karburanti se dikush do ndalet nese jo per pune te mia - per pune te veta e une do i ngjitem pas per keto pak kilometra.

Ora eshte gati nente, erresire komplet, oferte ne celular nuk kam e kufje nuk ve dot naten por qendroj aty ne pritje me durese, me shprese qe dikush te mos kete me karburant e te ndalet. Pas shume pak minutash teksa qendron me celular ne dore duke shkruajte poezi

offline, ve re nje makine te vogel, qe ecen me shpejtesi mesatare dhe ndalet afer meje, a diku 20 metra me tej. E shoqeroj me sy per te kuptuar nese e ka me mua apo me veten dhe duke mos pare askend te hypi as te zbresi, afrohem... Sa i shkoj afer, tek xhami pasagjerit ne njeran ane te rruges - xhami ulet dhe ne timon syte me gjejne nje vajze me kanatiere te zeze mence kimone, me floke te gjata te lidhura bisht dhe nje ore te madhe qe ma kapi vemendjen menjehere, ne njeran dore qe e mban ne timon. Marken e makines nuk e njoh se nuk jam as fans makinash, nuk e njoh as vajzen, kam edhe frike disi a emocione e sdi si tia bej pyetjen e pare por akullin e thyen ajo, "ku do shkosh?".

Ajo mban edhe nje cigare ne goje. Duket e frikshme si natyre, syte i ka te qeshur por buzën jo dhe shikimin e mban perpara nga rruga, pavaresisht se me pyet, me sy sme sheh. "Ne shkoder", i them, dhe tentoj te hap deren e te futem brenda direkt por dera eshte e mbyllur fillimisht, pastaj ma hap ajo dhe une sia fal sekondin - ze vendim e pare me vrap e nisemi!

Makina eshte e vogel nga brenda, e shkurter e pa bagazh te pasem nga perjashta, ka nje muzike te lehte ne sfond e kondicionier freskie te ndezur, sedile te zeza dhe vajza, qe i mban syte ne timon e gjyslyket siper flokeve e sheh perpara ku mban edhe dritat e gjata ne rruge. Tek pasqyra ka nje varese ku shkruan "Honda Fit", qe do jete marka e makines. Ose emer palestere, kushedi, ajo duket shume sportive dhe e palestruar nga forma. Ka edhe nje foto me nje djale atytek pasqyra, qe duken bashke por skuptohet relaconi se ede fotoja eshte shume e vogel madje sjam as sigurte nese eshte ajo. Pervet kesaj, une e kam pa nderprerje mendjen tek pamja e saj, fantazite qe kam krijuar neper filma me duket se mu realizuan ne kete skene reklamash dhe tentoj disa here te hap ndonje teme, qe ne mendje pastaj me duket e pavlere ose qesharake dhe nuk i flas fare nga turpi, pastaj tregojme ndonje barcalete se asaj i pelqen te qeshi me to por vete sdi shume te tregojte, e ashtu duke bere shaka e asnje fjale serioze derisa, pak pa

mberrire ne shkoder nja kater ose pese kilometer, e pyes, “si e ke emrin?”

Ajo kthehet me sheh per nje moment, “Tea”, me thote, dhe vazhdon rrugen edhe pak, merr fryme me shume sikur u liru nga nje pengese, me fjalet e pakta qe i ka pase gjithë rruges; – po ti?

– Eri, i them une...

– C’eshte ky emer keshtu, kaq i shkurter, kush ta ka vene?

Ah, sa dua ti bej nje enciklopedi te emrit tim, ti shpjegoj se kam emer edhe persegjati e se njerez te tjere me therrasin ndryshe por vazhdon ajo prape, pa ralle – duket se i erdhi zeri:

– Ca ben ti?

– Studioj informatike, i them, kam edhe nje rrjet social te thjeshte per celular, je kuroze?

– Po pse jo, me thote, mund jete interesante, ma shkruaj ketu..., dhe zgjat doren me nje celular Samsung.

Duket si celular i dalenga kutia, me nje lepurush si varese dhe kellef te bardhe, ia marr nga dora me kujdes te mos i ndesh thonjt e gjata me boje lejla te te zeze, dhe ia shkruaj adresen aty bej me sy se e ka gati. Dhe per pak mberrijme ne destinacion, aty ku une pritet te zbres.

– Ku e ke rrugen?, me pyet. – Ku do te zbresesh?

– Per ku e ke ti?, i pergjigjem me pyetje. Ka dicka speciale rreth kesaj vajze, dicka qe dua ti shkoj pas qofte edhe deri ne fund te hartes, dicka qe dua te kuptoj me shume aty. Dhe nuk e kam fjalen per sandalet me rripa qe se kuptoj si nuk e besdisin ne timon, por e ka fjalen per shikimet qe smi hell kurre vec me bisht te syrit gjate gjithë rruges, apo per buzeqeshjet qe mi jep vec me cep te buzës qe shpesh me duket sikur e ka me ironi.

– Po te thashe pra, po shkoj ne Durres, do pres dike tek aeroporti. Por kam per te marre dike ketu...

– Ke?!

Ajo sbe ze, vec me sheh si per tme thene “sa budalla qenke”, pastaj qesh pak dhe ploteson fjaline, “il mio ragazzo”.

Ne fakt me kishte thene gjate rruges por e harrova per momentin si detaj. E harrova nga deshira per ta kthyer vemendjen tek une e per ti shkuar pas. Vertete qe ka dicka pas kesaj vajze, pas kesaj vajze qe zerin e ka si Sarah Connor e fytyren si Beyonce, sikur ka njemije sekrete pas trupit saj elegant! Dhe nuk dua ta humb momentin, por nuk eshte momenti im, duhet te zbres diku.

- Tek Grand Hotel Europa, i them... Me co deri aty.

- Po mire se aty e kam edhe une.

Edhe per 100 meter flasim edhe pak rreth vetes, ajo ka disa vite me shume se une, per pak mbaron studimet per psikologji, nga pamja duket franceze por jeton ne Itali, ne Rome ku ka edhe pasaporten, qe e mban gjysem te hapur mbi kroskot duket se qe nga kufiri, e ndonjehere dua te zgjas doren tia marr ti shoh ditelindjen per me shume por me vjen zor. Duke fole sa shume i pelqen edhe asaj teknologjia, per gati pesembedhjete minuta ecatje naten permes qytetit, mberrijme aty ku ajo ka te beje punet e saja e une supozohet te bej te miat. “Te te zbres ketu? Se sdo jem me vetem.”

- Ja ketu fiks, i them, se shkoj vete.

Ajo zgjatet e me hap deren, me krahun qe e shtrin afer gushes sime sa ti marr ere, me buzeqesh plotesisht per te paren here, “mire Eri, se do degjohemi te chati juaj”, dhe e kuptoj se smund te rri me aty. E falenderoj, i them se ishte kenaqesi, dhe largohem e qendroj matane ne kembe, per te pare djalin trupmadh qe afrohet e hyp ne makine tek vendi ku ishte ajo e ajo, duket ne dritat e zbehta, qe kalon tek vendi ku isha une.

Me ke ke ardhe?

07.09.2009

Nje marrredhenie e re, nje kapitull ndryshe, nje leksion tjetër; Joana mesuese apo nxenese?

WapTrendy ka nje ecuri shume pozitive, djem e vajza nga e gjithë shqiperia tashme jane anetare ketu dhe mbremjet jane te nxehta me chat-e dhe kompaticione “hot or not” qe per kete kohe, jane sherbime vertete inovatore pasi mund te perdoren nga nje celular i thjeshte me internet. Pervec shume djem e vajza te panjohur per mua, kam edhe miq aty, miq qe vijne fillimisht per mua pastaj qendrojne prej vetes, sic eshte Garibaldi, psh, shoku im i ri ne moshe i vjeter ne kohe qe sillet si VIP neper dhoma publike apo sic eshte Anastasia – ish e dashura ime qe ka jeten e saj aty ne rrjet se bashke kemi pak kohe qe sflasim apo sic eshte Selda, shoqja ime e klases qe me ka frymezuar dhe suportuar per punen ne rrjet e shume gjera te tjera jashte rrjeve. Por ka dhe anetare qe une si njoh, ne fakt shumicen sigurisht nuk i njoh; ka nga ata qe thyejne rregullat e me duhet ti perjashtojme, ka nga ata qe futen aty per te bere shit-blerje orendish por largohen shpejt se nuk e gjejne veten, ka nga ata qe lene numrat per lidhje, qe kerkojne foto per seks, te tjere qe flasin barcaleta, apo te tjere qe bejne shpallje profetike.

Ky eshte pak-a-shume profili i rrjetit social, dhe audienca qe e popullarizon ate. Por pervec kesaj popullate, pjese e grupit, eshte bere edhe Tea. Tea eshte vajza qe kam njohur rrugeve disa jave me pare dhe qe ne rrjet, eshte anetari me kryelarte qe nuk flet asgje nga vetja, madje nuk fles me askend ne privat as informacionet me te vogla rreth saj qofte moshen apo vendbanimin kurse bashke, bisedat, i bejme me biseda me ze. Ne privat flasim per emrat tane te vertete, flasim per ditelindjet tona, per shkollen qe bejme e deshirat qe kemi per te tashmen e te ardhmen, flasim per lidhjet qe kemi, te dashurit qe nuk i kujtojme me apo ata qe i kemi akoma, flasim per gjithcka dhe po behemi shume shoke speciale.

Pervec Teas, nje tjeter personazh i popullates zakonshme, eshte edhe Joana. Mistrece dhe misterioze, e vogel e pak e llastuar, ajo kalon nje pjese te mire te dites e mbremjes ketu tek rrjeti, ngacmon djemte, flirton ne menyren e saj, merr pjese ne lojera e nga paneli shoh qe ka

shume kerkesa miqesie e madje edhe foto qe dergon me mesazhe, por qe vete nuk mund ti aksesoj pasi perpiqem te ruaj privatesine e anetareve. Por vec per pak kohe, se duke kaluar ditet e duke mu shtuar kurioziteti rreth saj, fale edhe bisedave qe bashke bejme, i kerktoj foto ne privat e eventualisht takim, ku kushtet nuk jane fort te favorshme por bashke do ia dalim ta realizojme disi...

Dita e takimit vjen, dhe ne gjendemi ne teatrin Fishta. Jemi pare vec nje tjeter dite ne distance por sot do jemi afer, do mund te prekemi, te ndihemi, ndoshta edhe te puthemi, gjithcka mbetet per tu pare ne pritje te kushteve dhe te momentit. Teatri eshte i vogel por te rinje ka plot, ata kane nje takim me mons. Frendon i cili deshiron tu jape nje set me leksione dhe keshilla mbi lidhjet e mbi dashurine, te rinjeve pjesemarres qe aspirojne te jene cift. Joana eshte brenda me njerezit e saj ndersa une vetem, me xhinse, athlete, e me duar ne xhepa, futem brenda e ngjitem lart ne katin e dyte te teatrit, ku njerez nuk ka por as drita ndezur dhe korridori eshte krejt bosh; duket qyteti nga dritarja por nga qyteti - nuk duket asgje.

Me ti bere nje sms, Joana, ne pritje te fteses sime e meqe nevojte te marri leksione nga mons.-i nuk ka, nuk refuzon aspak por gati para se te lexoj "erdha" ne sms, ajo duket ne fund te korridorit, ne krye te shkalleve, me floket e saja me onde, bluzen e holle e xhinset blu te ngjitura per trup, e buzeqeshur, duke ece avash - me hap. "Ckemi", me thote, dhe zgjat doren te me takoje. Duket se kjo vogelushe nuk e kupton per ca kemi ardhe sot ne kete skute, ndoshta i ka harruar edhe te gjitha bisedat seksi qe kemi bere ne chat mbremjeve kur gati na zinte mengjesi duke fole gjera qe ne mengjes direkt i fshinim nga turpi, por me zgjat doren pafajsisht. Une sigurisht e takoj, pastaj e perqafoj, pastaj pa i thene akoma "ckemi", sic me tha ajo, i kap krahun e terheq si ne perqafim dhe e puth ne buze! Pa shtuar fjale.

Buzet i ka pak te lyera, pak mban arome te mire e pak ka edhe parfum; ajo nuk thote asgje, thelle brenda saj kjo eshte arsyeja pse ka

ardhe dhe puthemi serish te dy, me fort, kete here me gjuhet brenda njeri-tjetrit. Sepse “kiss me” i shkruan edhe ne bluze qe mban veshur, “kiss me hard” me duket mua, pasi e mbeshtes ne mur, e zaptoj anash, e ia ve te dyja duart ne bark e ne gjoks per ti ndier cicat e vogla poshte, ne grushte. Duket se as sutjena nuk ka, jo ngaqe eshte kohe vere por ngaqe ia ndiej thithkat si kokrra kafeje nder gishta permby shkrime. Pa ja heqe gojen nga goja, ndersa puthemi si femije te babezitur, ia fus duart poshte e ia gjej cicat sic i parashikova, te vogla, te buta, te erektuara ne maja dhe duke luajte me to, vec e puth me shume e e kafshoj ngapak neper buze.

Ne korridor vazhdon te jete qetesi. Eshte pasdite, edhe pak erresire e ne jemi ne fund te korridorit ky s’hyn mire as drita. Dua ta coj deri ne fund kete takim njohjeje por edhe frike kam. Ashtu, pa ja leshuar buzën nga goja dhe njerën cice nga dora, me doren tjetër, ia sjell nga beli dhe e kap nga bytha; bythen e ka mjaftueshem te malle per sa e vogël eshte ajo, e ka te fryre aty nën xhinset e ngushta dhe une vec e fërkoj, dua tia rrah por kam frike te bej zhurme vec ia shtrengoj me qejf si per tia shkyer aty ne heshtje. Dukshem, qe edhe Joanes i pelqen egersia, ma kafshon buzën si per te me gjymtuar dhe ma vendos doren ne rrip e tenton te mi zbertheje po pak emocioni e pak frika – nuk e lejojne, vec vazhdojme te puthemi e te kapemi ne qafe e neper trup, edhe per cerek ore te nxehte, sa ngjan sa nje minute – aq sa na lejojne shoqet e saja qe e therrasin, se poshte e pret i fejuari e duan te shkojne ne shtepi.

E fundit Tekila

15.10.2009

Kualiteti i jetes sone eshte kualiteti i marredhenieve me njerezit qe na rrethojne. A mund jete Anastasia nje faktor i mire?

Me Anastasian, jemi njohe ne rrethana te cuditshme. Ka qene nje telefonate pa numer, ne nje numer te ngaterruar, qe ka eskaluar deri ne takime private pas tregimit te emrit, pastaj te numrit, pastaj te statusit, pastaj te fotove, pastaj te qejfeve... Trupmesme dhe cicemadhe, flokverdhe dhe me sy jeshil e bisht te gjate, Anastasia eshte nje vajze tipike e veriut ekstrem te shqiperise – e qeshur dhe e embel, e shendetshme dhe shume e paraqitshme nga ana e jashtme. Ajo eshte e dashura ime aktuale zyrtare, ne syte e mi e te shoqerise.

Por se fundmi, bisedat tona skane qene shume pozitive pak edhe per shkak te Teas – Anastasia eshte gjithashtu pjese e WapTrendy-t dhe Tea i ka rene ne sy ndoshta e ska kuptuar gjithcka por e ka nuhate diku parfumin e saj ne hundet e mia. Pervec ftohjes tone, jane edhe problemet e saja, i dashuri i saj – pra, i shoqi, si si ka punet mire dhe gjithcka ka ndodhe, te shkreten vajze e ka ngarkuar se tepermi; aq teper, sa fale gjithckaje, takimi i ralles, mbase do jete edhe i fundit per ne.

Takimi zhvillohet tek “Bar Deshira”, ne kryeqytet. Atje skemi qene me pare, une madje skam qene kurre por ngjan kaq bukur, larg qyteteve tona, rrethuar me fytyra te reja ku mund te flasim rreth shqetesimeve tona dhe te ardhmes tone te pas-sotmes. Perballe kafes eshte Taiwan-i, shatervanet, uji, rruget, kafet e tjera plot. Mberrijme njekohesisht te dy para dreke e zeme vend perjashta fillimisht dhe pa na ardhe akoma kafet e sapoporositura qe i kembejme menjehere per “Tequila” e ngjitemi ne katin lart te te njejt bar. Se na duket me bukur, me privat. Mund flasim me shume atje.

Kati lart, ne fakt duket taman si per cifte; tavolinat jane krejt te vetmuara dhe kamarieret nuk shetisin fort madje as per korridor. Madje duket se mund te rrish aty me pijet e tua sa te duash dhe po su kujtove te ikesh vete, ndoshta te lene aty gjithe naten. Fiks kafja qe na duhet ne, qe u pershtatet bisedave tona. Afrohemi tek tavolina jone, pra e vetmja tavoline ne dhome dhe menjehere edhe kamarieri

na sherben gotat siper xhamit e largohet qetesisht...

Eshte kohe mesdite vere por brenda duket si kohe e erret perendimi. Anastasias i shkelqejne syte si gjithmone, pak se i ka nga natyra e pak se eshte femer moskokecarese fundja, e ajo ka veshe nje bluze te hapur me cicat e medhaja gati krejt perjashta pervec majave dhe pantallonat te ngjitura per trup me bejne ta deshiroj shume qe nga fillimi. Ulemi ngjitur ne pultron, shkembejme nje puthje te lehte por te gjate ne buze dhe pasi ndeshim gotat, fillojme te flasim rreth realitetit tone dhe cfare po ndodh me te dy. Me tregon sa eshte trishtuar pasi ka kuptuar se mes meje dhe Teas ka dicka, dhe une nuk ja mohoj dot, se pavaresisht pelqimit qe kam per Anastasian, Tea ka dicka me shume. Por sot, shoqja ime, ka nevojte te degjoje dicka te mire. Nuk eshte gjithcka tradhetia ime - se ne jemi zogj te lire ndaj njeri-tjetrit, por jane edhe problemet e saja, veshtiresite me te shoqin me se shumti qe jane kane zbehe jo pak humorin.

Ajo nis te me flasi, te me tregojte problemet e saja dhe gjithcka qe po ndodh andej, pastaj edhe me pyet, me pyet per shkollen njehere, pastaj per punen, per shoqet, per Tean, per xhelozite e saja. Une e degjoj dhe i flas aty, buze saj, e keshtu kalojme disa minuta te gjata derisa kamarieri na sjelle dy gota te tjera te mbushura plot. Ne vec shikohemi ne sy taksa djali i padije hell hapat e del nga dhoma dhe ne menjehere leshohemi prape ndaj njeri tjetrit, me puthje me te plota se asnjehere tjetere.

Menjehere, ia kap duart dhe bashke me te miat ja kaloj pas shpine, me koken e saj lart ne tavan duke e puthe ne qafe e ne gushe dhe asaj i pelqen fort gjithcka. Brenda eshte pothuajse erresire, nuk duket gje perjashta pervec qetesise tone perbrenda ne dhome e zhurmes ne shpirt. Duke e puthe e duke e nuhate, i tregoj sa te mire e ka gushen e sa shume e deshiroj e njesoj me pergjigjet edhe ajo, teksa me vendos duart poshte bluzes mi con deri ne gjoks. Te njejten gje bej edhe une, ia rreshqas poshte bluzes lart deri nen sutjena e ja kap

thithkat me gishta e ja shtrydh, ndersa ja ze gojen me goje e gjuhen brenda duke mos e lene as te flasi madje gati as te marre fryme.

Per nje moment, ia kap kembet e bardha, te zbathura nga sandalet qe i le ne dysHEME e ja marr ne preher; keshtu e afroj me shume prej meje, te perqafuar e duke fole ne vesh sa shume pelqehemi. E kemi harruar komplet vendin ku jemi, asnjërit si ben pershtypje asgje pervec kujdesit per te qene rehat ne puthje e ne ledhatime. Ne nuk jemi te shenjte asnjëri e nuk mendojme te shenjterohemi sot ne kryeqytet. Nder te tjera, ajo edhe me thote ne vesh, edhe se ka deshire te qihet e une gjithashtu i them te njejtat fjale e madje ia drejtoj edhe doren mes kembeve te mia te me shohi si jam forcuar e fryre si nje sallam italian – si tip provokimi. E di se ajo nuk e preferon sallamin por kete here eshte me ndryshe situata; ma zberthen zinxhirin e xhinseve e ma nxjerr perjashta, ne mes te lokalit por ku ska asnje njeri vec kamarieret qe duken ne hije te perdes deres sa te zene jane neper korridor. Nis te me masturboje lehte ajo, si me soditje me kujdes mos vjen kush nga anash ndersa edhe une vazhdoj ta ledhatoj e ta ndiej me gishta, pa mundesi per tia heqe pantallonat akoma vec si shenje se jam gati per hapin e dyte, megjithese ajo e kupton vete tek me sheh te forte e te lagur si dreq.

“Shhh, se po na shohin”, me thote, dhe distancohet pak te marri nje leter ne cante siper tavolines e te me pastroje pak. Pastaj me ulet ne preher, me fytyre prej meje, duke me lene ashtu perjashta vazhdon te me puthi duke mi helle krahët rreth qafes. Ne jemi shoke te mire qe prej fillimit te lidhjes tone, komunikimi dhe mirekuptimi kane qene nje pike e forte e bisedave te gjata te cdo nate dhe me siguri ajo se ka harruar kete kurre. Ndersa vazhdon te me puthi ne te njejtin pozicion, me ndien si nuk jam zbute akoma vec vazhdoj te jem njesoj ne gadishmeri e kjo nuk kerkon tjetër kompromis.

Ndersa une qendroj me veglen te forte perjashta, ajo kercen e ulet serish ne kolltuk prane meje, e kthen eks goten e saj dhe duke

peshperite neper buze se mbase kjo do jete hera e fundit qe shihemi e kete e dijme te dy tashme, Anastasia kthehet me bythe prej meje dhe i ul pantallonat poshte. Nuk mbetet asnje pengese per ta pentruar pervec pak centimetrave distance. Une e mbeshtjell me krahe edhe nje here, duke e puthe ne qafe nga pas, e afroj me shume prej meje me duart siper bluzes rreth cicave, e ajo e shtrin doren pas duke me dhene drejtim per brenda saj.

Nis menjehere ta penetroj shpejt si lepur, ajo ndonjehere tenton te lesheje ndonje gjemim por nuk e lejon veten duke e mbajte me duar gojen. Une e ferktoj nga kofshet ashtu mbi pantallona, e kap nga krahët te mos e le te me iki dhe ajo ndonjehere me kujton sa mire ndihet dhe cfare cmendurie po realizon. I pelqejne dhimbjet e thella, e mbeshtetur tek kolltuku komplet e qete nga mendimet me fton per me shume sulmime. Edhe pak minuta... Se nuk do vonoj te finalizohem.

I bej me shenje se vullkani eshte gati te shpertheje dhe ajo me te shpejte rrotullohet e me merr ne goje brenda, deri ne fyt, me buzet e kuqe rreth meje qe duket sikur buzeqesh teksa ia mbush gojen e vogel plot, per nje finale vertete poetike. Me buzeqeshje delikate e duke me pare ne sy, zgjat doren, merr goten e saj tashme boshe dhe e rimbush njesoj sikur te kishte Tequila.

Kaq zgjat takimi jone i fundit. Pasi pastrohemi me ca letra te tjera te lagura qe i ka akoma ne cante, paguajme e zbresim shkallet per te marre autobusin drejt shtepise saj. Puthemi edhe ndonjehere rruges, taman si puthje lamtumire te ecjes fundit bashke ne qytet, dhe ndahemi tek rrugica e shtepise saj, qe ajo te kontinuoje kapitullin e saj te vjeter e une te filloj per vete nje te ri.

I kemi prere biletat

01.12.2009

Sa larg mund te shkoje nje femer obsesive? Anarosa e ka planifikuar mire strategjine e saj.

Anarosa, është motra gishtit e Joanes. Ato ngjasojne shume si natyra, si karaktere, moskokecarese qe ju pelqen te argetohen gjithmone deri ne fund pasi derdhet edhe nje tjeter shishe shampanje. Pak me e malle ne moshe e pak me e vogel ne trup, Anarosa punon ne call-center te gjuhes italine dhe i pelqen te shetise mbremjeve me smart te ri. Ne fakt, ne njihemi para se te njihesha me Joanen – njehemi qekur shoku im Tomi u kthye nga Italia dhe ishin fejuar bashke. Koincidence e forte, bota është e vogel. Tomi është djale flori, puntor dhe i beses, gjithmone ja ka dale me krahët e veta sfidave te jetes dhe Anarosa duket shoqja e tij me e mire.

Te enjten pasdite, duke ndenje vetem para kompjuterit e duke kerkuar frymezim per ndonje pune te re, me telefonon Anarosa; sigurisht, numrat i kemi shkëmbyer qe ne fillim e ndonjehere edhe bisedojme. Madje ajo është pjese e WapTrendy-t, lehtesisht, mbremjeve me ne ndonje entrance te zhurshme.

– Eri, ku jeni nesor?

E cuditshme shume... Eshte fjala e pare e saj pasi i hap telefonin. Ku jena, dmth, kush e kush, me ke ta kete taman?

– Do kthehem ne Itali, Tomi do me percjelli, e pse te mos te te takoj ty perpara?

– Oh me shume kenaqesi, i pergjigjem pak ne befasi. Po Joana?

– ...poshte tek Meridian-i, me nderpret ajo. – Vetem ate vend di e sdua ta ndryshoj, kemi kaluar gjithmone mire atje.

Nuk me la ta kundershtoj apo ti propozoj nje tjeter bar per nje kafe ndryshe, madje as ta pyes per motren e saj Joana, nese do vije ne kete takim kaq misterioz apo sigurisht; cdua une nese nuk është ajo?

Zgjojhem heret te nesermen ne mengjes, me nje bluze te lirshme e tuta te zeza, me nje pale gjyslyke te zeza qe nuk i heq as naten dhe dal ne qender, afer Meridianit ku me kishte thene Anarosa. Ora është 5 e gjysem akoma, sic e patem lene per kafen e mengjesit para se ata

te largohen, e spo dua ta shqetesoj nderkohe qe me ben SMS ajo vete: “ec ec ec dreeeejt...”

Eshte me Tomin, perballe meje, ulur ne kolltuket e bute ngjyre kremi... Ngjis dy shkallet avash e futem brenda; bari sa eshte hape e ska asnjери tјeter brenda vec ata te dy... Afrohem, pershendetemi, e ulem ne kolltukun perballe, pak ne distance, e si ata porosит nje kafe me qumesht te nxehte edhe une...

Anarosa flet shume pak – gati aspak, dhe mban te njejtat shikime provokuese si ditен e pare qe e takova, si te dyten kur pime kafен e pare e si ditet e tjera me gjithcka ndodhi... Ajo eshte zjarr, perveluese, te perpin me shikime... Si gjithmone, si natyra e saj.

Ne vazhdojme te flasim per ditet e fundit, te ardhmen time dhe punet, te ardhmen e atyre ne Itali ku do nisen neser. Pastaj edhe me tregojne si jane njohur ata te dy, me ne detaje, nuk me pyesin per Joanen sepse nuk diјne gje akoma dhe ndersa une e Anarosa nuk i ndajme syte per asnje moment vec shihemi ne goје e ne sy tek flasim, asaj dicka sec i shkon ne mendje;

– Tom, po na mbarohen cigaret e skam tјeter pakete, – I thote shokut te saj, me ze kaq paqesor e meshirendjelles, paunesisht per ta kundershтуar.

Tomi ngrihet menjehere nga tavolina te dali te marri dicka tek marketi, duke na lene mua e Anarosan vetem, perballe njeri-tјetrit, pa shume tema per te biseduar, vetem me shikime pak te habitura... Nis te ndihem pak ne siklet prej saj, menyra si me sheh pa i luajte syte prej pervec kur perplas lehte qepallat, eshte vertete e kendshme, por edhe “shqetesuese”. Syte i shkelqejne edhe nga dielli qe ka filluar te ngrihet lart pas shpines time e une po vras mendjen; cfare teme te hap? Te flas per ato qe ndodhen deri sot? Apo te flas per dicka qe duhet te ndodhi sot?

- Po vonohet Tomi... - I them pa te keq, duke ja lene asaj mundesine e zhvillimit te bisedes... Ky thuajse ku shkoi, cigaret aty ishin.

- Po, ne fakt, - me thote ajo. - Tomi e di se duhet te mi gjeje cigaret pa pulle, ma kthen me buzeqeshje nderkohe qe me kerkon ti shtrëngoj pak varesen qe duket se po i rri pak gjere...

Dhe ashtu i rri, duket se, shtrihet pergjate gjoksit e nuk mbaron tek majat e cicave, por varet me poshte.

Ngrihem nga kolltuku im per te kaluar tek ajo, pas shpines se saj ne menyre qe ta mbaroj detyren qe me la... Ajo e ka komplet shpinen perjashta, e sapo i kaloj duart rreth trupit per te rivendose varesen, mbeshtetet tek une, duke mos me lene asnje opsion tjeter pervecse ti ndiej aroren e mire nga floket e qafa, e tia hell krahet rreth, duke e mbajte varesen ne dore...

- Sa arome te mire qe mban, Anarosa...

- Nuk deshiron te thithesh me shume, Eri? - me pergjigjet nje pyetje befasuese qe smund ti pergjigjem asesi me fjale.

Tomi mund kthehet nga momenti ne moment, e tashme edhe njerez te tjere po hyjne ne bar per kafet e mengjesit, nuk mund lejoj qe kjo skene te dali pertej nesh.

- Hajde, I them. - Ngjitemi lart, ka nje bar tjeter aty ku mund te rrimë me ne qetesë derisa te kthehet Tomi.

Ngrihem menjehere nga tavolina, me te shpejte paguajme e vrap lart ne korridor por mbesim aty pa rrugedaje... Jo vetem qe baret e tjera skane hape akoma, por ska as njerez, as drita korridoreve dhe me dritaret e mbyllura, nuk hyn as drite... Jemi ne shkalle, Anarosa ngjit edhe dy shkalle te tjera ne menyre qe te arrije mua e kthehet nga une, pa fole asnje fjale fillon te me puthi si te jem i saj tashme. Duart e saj me rreshqasin neper trup, poshte bluzes se holle e puthemi fort vjellta... Ndiej se nis te fryhem poshte per Anarosan, dhe duart e

saja qe me zgjidhin llastikun e tutave e mi rreshqasin poshte me shpejtesi...

Jemi ne shkalle aty... Ska drita, as njerez, nukdegjohet asgje vec dihatjet tona... Anarosa ulet ndenjuri aty, para meje ne shkalle, me sheh thelle e fort ne sy nderkohe qe me ben gati si mjeshtre, pa e humbe vemendjen e pa me ngaterruar... Fillon te me puthi lehte, te me ndieje, te me shijoje me buze e me gjuhe por jo per shume gjate... Sepse nuk i pritet ashtu, nuk duron me teper, e do komplet per vete dhe e merr ne goje, duke e shtrenguar me buze e duke e thithe fort...

Per nje moment, "E kam dashe gjithmone kete" me thote. "Afer gjithkujt por askush te mos na shohi e te mos dyshoje per ne." Dhe vazhdon ashtu, duke me thithe e duke me masturbuar me buze e me duar... Levizjet e saja rriten shpejt, e edhe kenaqesia ime... Ajo perfiton nga ditet e shumta qe kam pa seks te mirefillte. Zemra me rreh fort dhe po me zien i gjithë trupi nga temperatura... Ajo tundet me fort, gjinjte nuk ia arrij dot tia prek por ia shoh ti tunden dhe ashtu prishem aty brenda saj, ne gojen e saj te bukur te vogel...

Dhe nuk ndodh asgje tjeter! Ajo vec e boshatis gojen duke e derdhe kosin e nxehte ne toke e buzeqesh me djallezi sikur beri sherre, e zbresim poshte, per te gjete Tomin qe eshte kthyer bashke me cigaret ne dore e ne i tregojme se dolem per te kape WiFi.

Sirah

17.12.2009

Disa thone qe nje burre nuk mundet te deshiroje dhe te admiroje
njekohesisht; sa e vertete mund te jete kjo?

Ajo quhet Tea, por une tashme e therras Sara; Sara si emri i saj i vertete pasi kemi kaluar fazen e pare te njohjes tone. Sara, si e para grua. Sara, si nena e mbreterve, nena e nacioneve. Sara, si vera Sirah qe po mban ne dore. Sepse jo vetem emri i ngjan me veren, por edhe ngjyra e kuqe flake e buzeve, apo efekti i saj dehes qe me mori mendjen e me solli, diku, ndoshta gjysem globi larg nga ku pi pijet e mia perdite... E tani as nuk po qendron me mua, por pak ne distance; na sherbeu nga nje gote vere nga ajo qe na pelqeka te dyve dhe po ben sfilate para meje duke me treguar perfekshmerine e saj, ne floke, ne duar, ne trup e ne syte qe me perpijne sa here me shohin vjellurazi...

C'rendesi ka si u njohem... C'rendesi ka si ishte e si u ndieva nga telefonata e saj e pare kur u kthye nga Italia pasi kishte pozuar neper skena e neper kopertina revistash... C'rendesi ka nga eshte ajo apo ku i mbyll syte pasi shtrihet ne mbremje vone ndoshta pas nje dite te lodhshme ne skena sfilata e ne aparate profesioniste... Rendesi ka qe une jam me te, ne qytetin e saj, ku nuk njoh asgje e askend tjeter pervec asaj.

Tashme kemi gati nje ore duke shijuar bashke perendimin nga salloni i shtepise saj. Gotat na jane shterruar pothuajse, nuk po flasim shume, vetem shikohemi me dinakeri tek levizim ndonjehere ralle neper sallon, perjashta.

- Ku po ik Eri? - me therret sa nis te hy brenda... E kam pare qe pothuajse e ka mbaruar goten e saj e dua ti sherbej edhe pak... Per miresjellje, jo se dua ta deh! Ose dua, por sdo e beja dot gjithsesi.
- Nuk deshiron edhe pak nga pija jone? - nuk e di nese vertete eshte pija jone, eshte e para here qe e shijoj. Por dua ta quaj ashtu, dua ta bej pijen tone e ta pijme serish, madje ta shoqerojme me dicka tjeter.
- Pse nuk i pijme jashte gotat e tierat? - me pyet me buzeqeshje e krenare per idene. - Me prit sa t'bej nje dush t'shpejt e t'behem gati. Ti sdo shkosh sot per Shkoder, apo jo?
- Jo e dashur, po te pres ketu., - i pergjigjem i kenaqur dhe pak

konfuz.

Sigurisht qe sdo nisesha, jo pa pire gotat e tjera jashte, jo pa nje dush te dyte bashke. Sara buzeqesh lehte, e fillon te helli hapat per te ardhje brenda e per te gjete dushin... Vete qendroj i mbeshtetur tek dera, e e veshtroj me shume kujdes tek i degjoj te krisurat e theksuara te takave te larta e e ndiej tek i afrohet deres edhe ajo. Sa hell hapin e pare brenda, leviz pak, e gjendem perballe saj, duke prite te me afrohet, te ndeshemi a te prekemi a te puthemi a vetem te nuhatemi a oh Zot, vetem te ndodhi dicka; po me dehin vera, bukuria, dhe aroma e saj... Ajo vetem buzeqesh me shume me krenari tek me sheh sa po i shijoj levizjet e saja nderkohe qe hyn brenda; e floket e gjata te zinje, syte e thelle e te vizatuar, dhe buzet e fryra gjak, ma dergojne mendjen shume larg. Afrohemi akoma afer, e si per te me vrare nga deshira, me jep nje puthje te lehte te embel ne faqe e me tregon se po shkon drejt dushit, e une disi me disa mendime neper koke, e ndjek fshehurazi si nje qenush i vogel.

Jam i hipnotizuar, duke pare embelsine e delikatesen e saj sfiluese. Syte qe i shkelqejne si meteor pervelues, e qafa e gjate qe dua tia puth tia thith pafund pak e nga pak po ma humbin duresen. Ajo zbulon ngadale shpinen, trupin e saj te vizatuar me kaq persosmeri, duke e lejuar rrobdeshambrin ti rreshqasi poshte per te perfunduar ne dysHEME... Me kembet e gjata e lekuren e bute te lemuar, ngjan me nje engjell siper reve te bardha sic i shohim ne televizor, fale avullit te ujit qe fillon te ngrohet...

Sara, me koken e ngritur lart e syte pakez te mbyllur, me zbulon mua qe gjoja nuk e kisha mendjen. As nuk me pyet ca po bej aty apo pse e ndoqa; ajo e di sa e bukur e e deshiruar eshte; kush jam une te ndihem ndryshe nga fotografet, stilistet, apo fansat e saj qe e adhurojne?

Rrobdeshambri rreshqet poshte per ta lene aty, vetem me mbathjet e saja te bardha; nuk I ka as sutjenat. Thithkat e gjoksit dhe buzet e

saja ngjajne me ngjyren e ndezur te trendafililit – shkelqejne ne zjarr e ne pasion. Rrotullohet edhe pak, duke me dhene mundesine ti bej nje skan te plote trupit dhe lekures se saj te lemuar.

Uji po ngrohet me shume nderkohe qe ajo largon ngadale edhe mbathjet, e une nuk e ndihmoj dot, por e kam perpara dhe syte e mi vetem po i rreshqasin pergjate trupit. Rreshqet si ngjale poshte ujit te ngrohte she oh Zot; ajo ka nje forme kaq te bukur dhe te qarte, aq sa femrat e tjera nuk e kane as ne momentet e tyre me kulmore apo eksituese. Ben edhe nje rrotullim te fundit dhe gjendet nen ujin e ngrohte. Mua me pelqen kjo skene, dhe e shijoj duke e pritur perjashta, I hutuar, por I fokusuar tek ajo e perfeksioni saj.

– Perse nuk po me sherben? – me pyet, tek me sheh si jam fokusuar ne trupin e performancen e saj...

– Ke nevojë për një peshqir? – e pyes instiktivisht paksa i hutuar e i humbur në skenën që kisha para syve...

– Kur të dal, – dhe buzëqesh pak. Tani dua gotën që ke në dorë! – më thotë duke marrë një pamje me të eger, tek më sheh që po rri i ngrirë dhe kaq në tension përballë saj, më gotat tona të verës që po i mbaj në duar.

Afrohem ngadale, dhe nga jashtë i shtrij i doren me gotën e mbushur me verën tënde.

– Afrohu pak, – më thotë tek më sheh si rri i distancuar duke e admiruar pa e preke. – A sduhet të ngremë një doli?

– Po, i pergjigjem me konfidence e pa e shfaqë buzëqeshjen time të llastuar që po shtrengoj përbinda, – Për ty, që je kaq e mire, kaq e bukur, dhe për suksesin tënd!, – i them ndërsa zgjatëm pak të ndeshim gotat. Ajo buzëqesh serish, dhe më shtrin doren edhe ajo, më gotën që e mban në majë të gishtave...

– Edhe për ty, që as që e di akoma pse ke ardhë në shtëpinë time e sillesh si të jete jotja... – shton, duke më parë në sy e duke mbuluar cicat me doren tjetër, dhe fillon e qesh me të malle si të jete e dehur,

akoma pa e vene goten tek buza...

I ndeshim gotat duke u pare ne sy, dhe kercitja se cme jep nje vibracion te lehte ne trup, si te isha me te poshte ujit te ftohte... Por jo, ashtu sic eshte uji ne te vertete, ashtu eshte edhe ndjenja - e nxehte... E nxehte edhe si dora e saj qe kap timen dhe me terheq avash duke ndale pakez presionin e ujit se ajo e kupton se une nuk qendroj dot aty...

Sara duket kaq e bukur sot, floket e gjata e lekura e lemuar i shndrisin e shkelqejne poshte ujit qe i pershkon trupin.

- E sheh?, me pyet. - Vera shijon kaq shume ne dush... Spo te shijon ty?

- Po e dashur, vecanarisht kur shoqerohet edhe me pamjet tende sfiluese..., - i pergjigjem duke i treguar admirimin e vleresimin tim.

- Perse nuk afroresh edhe pak, nuk te pelqen? - me pyet retorikisht dhe pa e leshuar goten nga dora, por me doren tjeter qe po mbulone cicat - i leshon ato, dhe me kap tek rripi...

- Sepse mua po, - me thote. - Mu po me shijon shume, - dhe me terheq fort, brenda...

Hutohem pak... Sara eshte kaq e bukur e embel, kaq eksituese dhe une po cmendem ta ndesh ta ndiej afer, e nuk po di as nga t'ia filloj me pare... Ajo me prek tek krahet, mi kalon duart tek shpina, mi rreshqet poshte tek beli dhe me terheq avash e lehte, shume afer saj, ngjitur sa ia ndiejme frymemarrjen njeri-tjetrit, te fresket por edhe te ngrohte, afer gushave tona; aq ngjitur sa cicat e rrumbullaketa i ngjeshen e shtrengohen per gjoksin tim te pazbuluar nga kemisha akoma...

- Je shume trime e?, i them me ngacmim. - Nuk ke frike qe e terheq ne dush nje te panjohur? Po nese jam hajdut?

- Oh, a do i bente gje dikush nje vajze te vogel e te brishte si mua?, - me pergjigjet paguesisht, me buzën qe e var poshte.

- Se di, i them. Ndoshta hajduti pret vetem mome...

Dhe pa mbaruar fjalen, me puth! Me puth ne buze! Me puth fort e me thith, sikur u be ajo hajdutja – grabitqarja. Me puth aq embel, e aq nxehte sa ngrohtesia me pershkron te gjithë trupin, si magji... Zot, sa po e deshiroj...

– A e gjeti momentin hajduti?, me pyet duke e ngrite koken lart te me shohi ne sy me plot ego dhe egersi. Nuk eshte me ajo vajza e brishte e delikate qe hyri ne dush pak me pare; tashme po e merr gjithcka ne dore, si ne nje film... Po me pershkron komplet trupin me sy, me duar, e me mendime, deri sa me gjen, poshte, te gatshem e te erektuar si pak here...

– Ooooh, hajduti paska marre edhe arme me vete, – thote duke buzeqeshe si e djallezuar. – Hajdut i keq!

Ajo, eshte vajze e keqe! Hajduti po e toleron shume, vertete shume nga cfare ka ne mendje... I ve duart ne bel per ta rrotulluar por ska shume nevojë; ajo kthehet vete me shpine prej meje... E puth ne qafe e ne supe, duke i ferkuar krahet e duke i kape lehte duart qe ajo te perkulet perpara avash, dhe ashtu ben, ajo kupton gjithcka, di gjithcka; ajo eshte nje eksperte. E puth ne supe e ne shpatulla, e zbres poshte me shume kujdes e ngadale nga kurrizi saj, deri tek beli, e tek mollaqet.

Oh Zot; une eksitohem vetem duke i degjuar aromen e trupit saj, qe me ngjan me parfumin “Pure Poison”, dhe ashtu edhe po me trajton, si te jete nje helm, nje helm i paster qe me hyn gjer’ ne vena e me rremben mendjen e shpirtin – edhe pse jam une hajduti, spo i rezistoj dot, po me rremben ajo.

Sara eshte kaq perfekte, jo vetem se eshte nje modele, por se gjithcka e saj ma con kenagesine deri ne zemer; cdo prekje qe i bej trupit te saj te ngrohete, krahet, shpina, cicat qe here pas here ja shtrengoj tek ia ndiej ti marrin format e bytha e saj rrumbullake qe jam cdo puthje e cdo lepirje me afer... Asaj i pelqejne preket e duart e mia te medha kur ja shtrij rreth belit ndersa po e puth e ha lehte nga prapa e ajo

vetem perkulet me shume; po nxehtet kaq shume, kaq shpejt e nuk po mjaftohet me asgje e kete ma tregon me ofshama e duke tentuar te me kapi te me terheqi me fort - brenda saj. Eshte kaq e nxehte, kaq e bute, e ndjeshme, e kaq e lagur, jo nga uji por nga deshira e saj e cmendur te me ndieje brenda, aty ku jemi, ne dush... Te me ndieje brenda saj, te gjithin, em gjithë pasionin tim per te qe po e deshiron kaq shume; zgjat doren te me preki dhe menjehere realizon deshirat e saja, me gjen te forte e te gatshem per te... Me ul me te shpejte zinxhirin dhe buzeqesh, e nuk thote asgje; nuk ka pse thote dicka tek me sheh sa gati jam bere per te, kaq i nxehte sa ajo...

I afrohem shpejt e i gjej vrimen e ngushte e rreshqas menjehere brenda saj... Heren e pare me ngadale, e levizjet shpejtohen menjehere, behen me te egra, ashtu si edhe ofshamat e saja ndersa e kap nga beli e e penetroj shpejt e fort... I perkulem afer shpines e ja kaloj doren poshte duke i ferkuar klitin. Ajo ka humbe tashme, ndihet dhe skena ngjan si mbi re fale avujve te ujit te nxehte, avullit te frymemarrjeve tona te cmendura e kenaqesise qe na kaplon e mbeshtjell shpirtin... Sara po fillon te dridhet, ne gjunje e ne gjemime, e une nuk e le te lire aspak por e kap nga krahet, e shtrengoj fort e e mbaj te mberthyer tek bertet si e cmendur e prishet aty poshte meje, bashke me mua, ne shtepine e saj, ne dushin e saj...

Oh Zot, kjo ishte nje cmenduri vertete! Dhe Sara eshte me e mira! Duke qeshe e duke puthe lehte buzet, ulemi bashke aty ne dush e freskohemi pak me uje pa dite te vendosim kush ishte me i cmendur; une qe erdha nga gjysem bote larg per nje femer te panjohur, apo ajo qe fut ne shtepi nje fans te krisur!

YingYang

18.12.2009

Dashuria rinore eshte si nje zjarr i terbuar qe nuk mund te ndalet; eshte fiksuese edhe obsesive pertej kufinjve.

Mia është 26, dhe Aisela 24. Ato janë pjesetare të një grupi rinor dhe kanë ardhë për dy javë në Shqipëri, ku do sistemohen në periferi të Shkodrës e do vizitojnë qytete e zona të ndryshme duke ndare e fituar eksperiencë të reja. Mian nuk e njoh aq shumë, kurse me Aisela kam biseduar disa herë në Facebook, qekur ajo e dinte se do vinte në Shqipëri e po kerkonte për miq – e, une isha me fat... Ndoshta i vetmi me fat!

Në këtë mëngjes të nxehtë e plot diell të së dieles, ato skanë asgjë tjetër për të bërë përveçse të rrinë shtrirë në krevat e të heqin edhe pak lodhjen e udhëtimit të gjatë me autobus, derisa profesoresha ti therrasi e të bëjnë planet e orarët për si do kalojnë ditët e qëndrimit të tyre dyjavor në Shqipëri.

Mia është e para që zgjohet... Shikon matane në krevatin tjetër ku Aisela është akoma në një gjumë të mirë të rehatshëm; po pushon kaq paqesisht por ajo cka i terheq vemendjen Mias, janë kofshet e Aisela komplet të zbuluara dhe cicat gati përjashta bluzës së hollë të butë të gjumit. Ajo ndien një sensacion tingellues, që i filon në buze e i pershkon trupin deri mes kembeve të saja e po do kaq shumë ta prekte Aisela. Së kishte bërë kurrë me parë me të, por vetëm duke e menduar idenë e zjarrin që me siguri do buronte prej tyre, thithkat po i marrnin ngjyrë të ndezur e forme me të theksuar.

Me delikatesë, afrohet për tek shtrati Aisela e shtrihet kaq afër saj... Duke ia rreshqitë duart përmbi bark, ajo ndalon të kujdeset për thithkat e saj të kuqe e qumeshtore. Avash, i zbulon komplet njerën cice e ia përqafton shtrnegon lehtë thithken me gishtat e hollë, e afron koken, për ta pushtuar komplet me buzët e saja të buta duke e mbajtur me njerën dorë e me tjetrën i gjen ndjesinë e saj të pastër, të rregulluar mirë e me kujdes fillon ti mesazhojë klitin.

Gjatë gjithë kësaj kohe Aisela po flinte, por pasi Mia i rreshqet lehtë sipër mbathjeve gishtin tregues, e degjon të renkojë me zë të ulët, dhe në moment, shikimet u perplasen. Mia mendojë se Aisela do

ofendohet, merzitet apo nervozohet, por asgje nuk ndodh;
perkundrazi, Aisela i pergjigjet me ze te lehte “miremengjesi” dhe
shton me buzeqeshje neper fytyre, “mos ndalo te lutem, ndihem kaq
mire”...

Me konfidencen e fituar gjate udhetimit bashke, e sidomos te ketij
mengjesi te qete e relaksues, Mia i heq asaj mbathjet e bardha per ti
zbuluar trendafilin qe ka filluar t'i zbutet e lageshtohet nga ngarkesa
e forte ne emocionet e ketij mengjesi intim. Me gishtat e shoqes se saj
brenda, Aisela gjemon ne ekstazi, e me ndihmen e shoqes saj largon
komplet mbathjet e gjendet e zhveshur nen komanden e gjuhes e
buzeve te saj. Vajzat duan ta vazhdojne lojen, ndoshta gjate gjithë
dites plot diell nderkohe qe shoket e tyre degjohen qe kane filluar te
qeshin perjashta, por nderpriten nga trokitja e deres qe me pertese e
padeshire – duhet ti pergjigjen.

Eshte profesoresha qe kerkon Mian te dali perjashta te ndihmoje
vajzat e tjera. “Me fal shoqe, por duhet te dal. Le ta vazhdojme me
vone...”. E pasi lan shpejt fytyren e del ne oborr, Aisela mbetet e
vetme ne shtrat, e zhgenjyer dhe e eksituar; thjesht donte seks, e
donte kaq shume.

Nderkohe... Une kam gjysem ore qe po rri ne nje bar te vogel perballe
shtepise qe eshte vene ne dispozicion per vajzat e shoqet e tyre. I
kam lene Aisela nja dy mesazhe ne Facebook, po vetem se me ka
treguar ku eshte e asnje pergjigje tjeter. Po behem gati te ik, shoh
Facebook-un edhe nje here per te fundit dhe gjej mesazhin e saj, dhe
nje numer celulari qe do e mbaje gjate periudhes ne shqiperi. E
telefonoj menjehere dhe pas shume zileve, me pergjigjet:

– Hey Erik, si je? Ku je?, – me pyet ne theksin e saj joshes te gjuhes
angleze.

– Jam mire zemer, po prisja ty te beheshe e gjalle, ketu nja 20 meter
larg teje. Ckemi?

– Pse nuk sillesh nga dera pasme dhe vjen brenda, Erik?

...dhe buzeqesh. Aisela buzeqesh. Ajo e di se une nuk deshtoj kurre ne ato cka dua e pret qe te jem ashtu edhe sot – sot qe behet fjale per cmenduri dhe aksion. Mbaroj telefonaten me nxitime neper mendje, kurse Aisela... Aisela po luante me privatesine dhe intimasine e saj, vetem, ngrohte, tek degjonte zerin tim e mendonte ne...

(3 ore me vone)

Mia nuk vonon shume, kthehet serish ne dhome e habitur pse Aisela as qe doli perjashta... Dhe, sa hap deren e behet gati ti therrasi shoqes saj, shtanget! Shtanget e qendron ne dere; e gjen shoqen te zhveshur komplet e te shtrire me kembet e hapura lart, e nje mashkull i panjohur me shpine prej saj e me koken mes kembeve te shoqes.

Dhoma eshte e mbushur me ofshama e Mia rehatohet ne shtratin e saj ne anen tjeter te dhomes per te pare gjithcka... Ajo si ka preferuar kurre meshkujt – ne eksperienat e saja ka vetem vajza te bukura me bel te holle, gjoks te ngritur lart e vithe rrumbullake, sic eshte edhe Aisela. Levizjet tona ne te njejtën dhome e eksitojne shume Mian sa fillon te zbuloje lehte lekuren e saj te bardhe shkelqyese. I hoqi menjehere bluzen e tutat e pambuk'ta, per te mbete vetem ne sutjenat e mbathjet e kombinuara me te bardhe. Ajo e kishte degjuar se Aisela ka nje mik ketu por nuk e kishte takuar kurre; te jem une ai, apo jam thjesht dikush qe po i detyron shoqen te ulerasi ne cmenduri me kofshet qe i dridhen mbi supet e mia?!

Do te perfshihet, te futet mes nesh por eshte pak e hezituar rreth seksit ne grup, e me nje mashkull ne kete grup; e per momentin thjesht po shijon skenen duke perkedhel gjoksin e duke u ferkuar lehte perposhte, dhe pikerisht ne ato momente Aisela shperthen ne nje orgazem pushtuese... Dhe ashtu, ne ate gjendje, ve re shoqen e saj, Mian, qe xhelozia i duket ne sy e ne buze.

– Mia, cpo ben aty vetem? Pse nuk vjen tek ne? Ky eshte Erik, – thote

Aisela, nderkohe qe perpiqet te qetesojë frymemarrjet e saja.

Jam pak i habitur por jo se e kam shume mendjen apo se i jap rendesi. Kthej koken prej shoqes dhe ngrihem ne kembe si per prezantim; nderkohe qe ajo me pershkron me sy te gjithe trupin si per te me skanuar, e le shtratin e saj dhe afrohet perballe meje, ne kembe. Si e ndiej te marri fryme thelle afer gjoksit tim, e kap nga krahët e filloj ta uth e ti thith fort buzët, e ajo me pergjigjet pak e ftohte e e ngathet ne levizje disi, por me te njehten deshire te forte qe i buron nga shpirti. E mbeshtjell me krahe e i zberthej sutjenat – cfare pamje te bukur qe me dhuron; me thithkat e ngrituara ngjyre te kuqe flake dhe butesine... Nuk mjaftohem vetem ti sodit, por i kap i shtrengoj pak ato per ta degjuar Mian te gjemoje – sic e beka vetem ajo, e une vetem e llastoj me shume. Asaj i pelqen; e afroj, e shtrengoj pas gjoksit tim dhe e uth nga veshet e qafa, dhe i them nga afer, me ze provokues e jo shume te larte, qe ngjan me nje tregim mistik ne radio, “Sa me deshiron?” Ajo ngrihet maje gishtave, e me thote ne vesh, me te vogel; “ta tregoj tani...”. Dhe ashtu, shtrenguar ngjitur pas trupit tim, merr pak njomesi dhe me ferkon ne buze gishtat e bere qull... E lepij plot epsh, plot deshire per te kuptuar sa e embel ajo eshte kudo neper trup, e sa e gatshme per gjithcka sot, larg cdo mendimi e tabuje... “Oh, sa e embel qe je” – i them me te njehtin ze sic me flet ajo mua. “Dua me shume... me shume leng...”

Aisela po ndjek gjithcka, e shtrire nga shtrati, me duart qe i levizin kudo neper trup, duke pare shokun e saj “virtual” e shoqen e eskursionit sic ndoshta nuk e kishte pare kurre me pare. Me kap nga prapa e me terheq, me shtrin siper krevatit te saj per te vazhduar lojen tone ne grupin qe formuam. Une ju buzeqesh vazave, per t’u thene se jam gati e se ato jane te mirepritura per cdo loje te tyre – sic edhe menjehere fillojne... Mia kalon siper meje, duke me vendose e bashkuar buzët e saja femerore me buzët e mia, ndersa Aisela zbret poshte te me zbertheje pantallonat e te me japi nje gojore te cmendur. Ndjenjat e forta i kumbojne kudo neper trup Mias, aq sa

hap kofshet edhe me shume se gjuha ime nuk i mjafton me. Por une jam nje ekspert – sic i pelqen asaj, i vendos gishtin siper klitit dhe ia perhap me shpejtesi ferkimet, ndersa gjuha shkon edhe me thelle brenda saj... Mia gjemon ne kenaqesi e Aisela i vjen kaq afer, ta mbeshtesi ne ofshamat e saja, e puth lehte e ngrohte ne gushe, mjeker, buze, goje, e zbret ti thithi majat e cicave me duart qe e i kapin bashke e ja shtrengojne... Ajo eshte me e mira, dhe e ndien cfare orgazmash po pergatitet te shijojme te tre...

“Guys, I am comming...”, pershperin Mia. E kjo me ben te rris ritmet e mia, teksa Aisela i kafshon lehte njerën cice asaj e i shtryll pak tjetren. Ia hap buzet edhe me shume, duke shijuar dridhjet e trupit te saj siper meje... Ajo vetem bertet me fort, me eger; “Oh God... Ooooh... I am comming... I am cooo...”, dhe shpethen siper fytyres sime duke me sperkate me lengun e embel te saj...

Tashme ndihet sikur ra nga qelli; shpejtesia, era, adrenalina, gjunjet i ndihen te dobet ka nevojë vetem te qetesohet pak... Hellet e shtrihet me gulcim ne krevat, duke kulluar djerse nga cdo pjese e trupit. “We not done yet”, i thote Aisela, teksa une e ajo i afrohem si grabitqare... Une gjunjezohem para tyre dhe filloj te ngacmoj veten me shuplaka te lehta, duke e kthyer gjithcka ne skenen me erotike qe Mia ka pare ndonjehere. Shpreson kaq shume, qe une te prishem ketu ne keto momente e ta derdh te gjithë pasionin tim siper cicave te tyre, a me mire akoma, ne gojen e saj. Do kaq shume, me shpirt, ta gelltisi spermen nga eksitimi im i fryre ne maksimum.

Per disa sekondave, Mia ndjen spermen e ngrohte ti preki buzet e pjesa tjeter te shkoje te sperkasi gjoksin e Aisela. Ajo nuk kishte pare kurre nje mashkull ne kete gjendje dhe kjo i kushtoi asaj ti dridhet fort trupi, ti forcohen me shume thithkat e te kete therje te egra kenaqesie.

Vajzat kthehen nga njera-tjetra, puthen, thithen, e lepijne spermen e trashe te ngrohte nga gjoksi e fytyra e njera-tjetres, e mua gati po me

merret fryma nga gjithcka. E dinim te tre cdo ndodhte me pas; vajzat vazhduan te llatojne e te kenaqin njera tjetren me gjuhe e per pese minuta mund me shihnin gjysem te ngritur e duhet vetem nje ndihme e vogel te arrij serish nje ereksion te plote. Te dyja bashke afrohen avash, me turne, fillojne te me thithin duke me detyruar te leshoj ofshama kenagesie... Nuk me duhet shume, te arrij serish format e mia me te mira e te behem gati per te gllaberuar dy pilla te ndezur zjarr qe nuk do ngopen lehte...

“Mia, ti e para zemer. Dua ta shijosh ti shokun tim te mire. Zbrit poshte!”, – i thote Aisela. Mia eshte e lumtur me shume se fjalet e pershkojne, perkulet ne gjunje para meje gati per nje doggy-style dhe rreshqas ne te caren e saj pa aspak veshtiresi. Duke e mbajte nga ijet, dhe me Aisela qe me puth e me ferkon gjoksn, rreshqas brenda e jashte saj. Ajo kalon perpara Mias, shtrihet serish, me kembet e hapura lart ne supet e saj duke ia terheqe gojen mes kembeve... Kapen bashke nga duart, gjemojne fort te dyja, dhe e dine se i pret nje seri e re orgazmash bashke...

Linja per tek Casa Italia

11.01.2010

Jane pak njerez qe kur takohen heren e pare e ndiejne se takimi me njeri-tjetrin ishte qellimi i jetes ss tyre. A do dali ajo jashte kesaj proverbe?

Une e quaj Miss V... Jo vetem ngeqe ashtu i fillon emri, por per efektin qe ka ne mua, ndjesine qe me jep e mendimet qe mi shthur - si nje viagra. Takimet tona kane gene vertete te pakta e as foto nuk eshte se mbajme neper celulare, por sigurisht qe do e njihja heren me te pare qe ta shoh; syte i shndrisin si diamante jeshile e floket e gjata bjond qe kompletojne pamjen e nje princeshe e dallojne kaq mire nga cdo vajze tjeter ne qytet...

Eshte e shtuna e pare e sezonit e si nje dite pushimi po shkoj ne CasaItalia, dua te perfitoj nje celular me zbritje qe me rri ne mendje qekur pashe reklamen ne TV. Eshte nje nga autobuset e linjes, te QTU-se, qe une e kap menjehere - te parin - sa zbres tek Zogu i Zi. Ben kaq vape, lekura ka filluar te me skuqet nga dielli e bluza e bardhe me jake me rri zberthyer deri poshte ne mes te gjoksit...

Ngjitem me vrap e autobusi nuk eshte se ka shume njerez... Shoferi, fatorinoja plak e shakaxhi dhe disa udhetare te rastit... E ne fund te autobusit, me ftyren prej xhamit e me doren lart qe mbahet, cante te lehte krahu ngjyre blu dhe syze te erreta rrethore e sandale me rripa te zinje - eshte ajo qe se di nese me mban mend e a do me njohi; miss V, shoqja ime kaq e dashur qe shfaq femren me te lumtur e pozitive ne bote nepermjet syve shndrites jeshile e buzeqeshjes.

Autobusi ecen avash e edhe une nisem avash drejt saj, drejt rrezatimit te saj e drejt aromes parfumit qe ja ndiej nga dera autobusit... I afrohem pas shpines se zbuluar e duke i nuhate floket, zgjat doren tek tubi ku po mbahet ajo, e pyes me ze te ulet, ne vesh: miss V?!

Ajo tenton te rrotullohet te me pergjigjet, por nuk e lejoj; e kam mberthyer me doren tjeter qe po e shtrengoj ne belin e holle e vetem e puth e ha pak tek veshi duke buzeqeshe nga kenaqesia qe e gjeta e nga aroma e mire e saj... E puth lehte ne qafe, e puth me shume ne qafe dhe po e puth akoma me shume...

- Wow, Eri?!? Po...

- Shhh... Mos leviz dhe mos thuaj asgje... Kaq kohe qe te deshiroj...

- Me deshiron... Ne autobus?!
- Dhe kudo tjeter...

dhe nderkohe qe i them keto fjale, rreshqas poshte barkut te saj, duke e ferkuar lehte, ashtu persiper fustanit pranveror te kalter qe mban. Ajo spo leviz me; u dorezua. Humbi ne mendime dhe si pa ja terheqe vemendjen, e leshoj tubin e ja rrotulloj koken avash, lehte duke e shtrenguar tek gusha... Aroma e buzeve te saj eshte akoma me e mire e une smund te rezistoj me, por e puth lehte heren e pare e me fort te dyten, si te jete e imja...

Ajo me pergjigjet me te njejtin ritem puthjeje, por me turp, e me syte nga zonjat e moshuara ne autobus qe nuk po bejne me muhabet bashke por po na shikojne me sy te zgurdulluar... E mua sme ben pershtypje aspak asgje; nderkohe qe rreshqas doren akoma me poshte duke e qetesuar me shtrengim mes kofsheve te saj, ajo vetem me tregon me heshtje e buzeqeshje sa i pelqen gjithcka. Me doren tjeter e mbuloj lehte duke i shtrenguar cicat gati te zbuluara nga fustani - pa e shkepute gojen time nga buzet e saj e duke ndier luleshtrydhe rreth gjuhes...

Nuk po e ngacmoj me, nuk kam nevojë, jane instikti e deshira e saj qe ja hapin kembet avash duke e lejuar doren time qe po cmendet nga deshira, ta pershkoje me ndjeshem, tia mbuloje komplet feminalitetin e saj... Ja ngre pak fustanin, me shume kujdes qe ti gjej mbathjet e buta te bera qull tashme e qe me siguri jane te bardha... Spo mjaftohem me asgje - po e terheq akoma me fort e po e shtrengoj ne kraherorin tim me buzet qe po i rreshqasin siper lekures nga supet e zbuluara e qafa... Sa e embel qe eshte e sa arome te mire qe mban, taman sic ua kam prezantuar gjithmone mendimeve te mia...

Format e saj po ndryshojne ndjeshem e me siguri edhe ngjyra, sepse ajo rrotullohet prej meje, me kap duart, mi shtrengon, me puth lehte edhe nje here dhe me thote me shfajesim:

- Mjaft... Une nuk mundem me...

Sepse ajo vertete nuk mundet me... Sepse edhe mberritem tek CasaItalia ku une duhet te zbrisja...

- Ketu edhe ti? - e pyes...

- Jo, mua me presin andej...

- Po pse spo...?

tentoj ta pyes dicka qe ti japim nje mundesi asaj qe filluam... Por ajo me nderpret ne mes:

- Do te te telefonoj une Eri, - dhe me jep shenje me koke qe duhet te zbres...

Zbres, me gjyslyket e zeza ne sy e me mendjen ne autobus akoma, dhe pa mu kujtuar se ajo ne fakt nuk e ka as numrin tim...

Nje femer me klas

04.02.2010

Mos e lejo friken te te pengoje te luash lojen.

Jola... Ky emer kaq i embel qe u jep forma eksituese buzeve kur e shqiptojne...

U njohem ne nje takim te nje grupi rinor ku po diskutonim mbi stilet e veshjet e femrave, mbi tipet e karakteret e tyre, e koncretisht, po diskutonim cfare e ben nje femer me klas. E mora radhen vone dhe duke argumentuar mendimin tim mbi klasin e femrave – gjithcka u kthye ne nje fjalim timin ku reagimet ndaj tij qene te shumta, me Jolan ne fokus, ajo qe e para pati guximin te kundershtojte cdo germe timen deri ne pike e presje. As une nuk u kurseva aspak ndaj saj, ndaj nje femre e cila me ftohtesi e bindje te forte ne vetvete me kundershton publikisht mendimet e kulturen time; reagova menjehere ndaj saj duke e kthyer gjithcka gati personale, por ajo me kunderpergjigjet shpejt me fjale te egra e me tendence, si ne parlament, duke me detyruar te qendroj ulur e te pres te mbaroje takimi...

Rina, organizatoja e ketij takimi, thote fjalen e fundit, permbyllese, dhe sic na falenderon e na pershendet, fillojme te shperndahemi avash. Une vendos te qendroj mbeshtetur tek muri, me syzet qe si heq kurre e me gjurin e thyer e kemben ne mur, duke “numeruar” pjesetaret. Dhe ja ku vjen ajo, Jola; kalon avash, para meje, si ne nje sfilate, me floket e gjata deri ne bel, sandalet me take te larte, dhe gjoksin e madh e te bukur qe oh Zot – se kuptoj si arrijne te ia mbajne mberthyer sutjenat.

E shikoj me vemendje, jo pa arsye, por sepse syte e shndritshem e vetullat me hark me terhoqen deri ne zemer.

– Oh, ja dhe nje femer pa klas... – peshperis si me te qeshur – mjaftueshem te me degjoje ajo...

– Se kupton ti nga klasi... – me pergjigjet me te njejtin ton zeri por pa e kthyer fare koken nga une; duke me pare vetem me bisht te syrit, dhe tund me dore floket e gjata sikur me shkundi nga fokusi, nga

rendesia, nga veshtrimet e saj...

I afrohem sikur dua ta kap nga beli a nga qafa a diku ne trup me siguri, por nuk e prek aspak; vetem i leshoj nje nga kartevizitat e mia ne borsetin qe e mban pak te hapur, e i them me urdherese "me telefono, e ma trego klasin"... Nuk dua te degjoj pergjigje, nuk e di cmund te me thote dhe jo se kam frike, por se dua vertete te shoh cmund te beje perbrenda nje femer kaq e bukur dhe e zonja perjashta.

Largohemi e ecim ne drejtime te kunderta per disa hapa... Nuk e kthej koken me prej saj e me siguri as ajo prej meje; nuk e di nese u pelqyem apo filluam ta urrejme njeri-tjetrin kur u pame nga afer. Ecim ashtu, pa u pare per disa minuta, por ajo me telefonon menjehere, pa numer...

- Po largohesh pa mesuar ca eshte klasi? - me pyet me djallezi...

- Epo, sbesoj tket' dicka qe se di.... Ka? - I pergjigjem me pyetje.

- Ka!, me thote ajo. - Prit aty ku je...

Vendos ta pres pikerisht ku me urdheroi ajo, e kthehem me shpine prej saj, si per ti treguar se vertete spo me intereson shume por po shoh keto muriet e vjetra tek kjo shtepia e braktisur, pak ne distance... E ndersa me afrohet me koken qe e mban lart, rrahjet e zemres me shpejtohen, behen me te shpeshta se kercitjet e takave te saj qe ia ndiej nga distanca neper imagjinatat e mia. Jola afrohet avash, me vendos doren ne shpine, dhe me pyet me ze te ulet:

- A prekin ne shpine femrat me klas?

- Po, i pergjigjem une akoma pa e kthyer koken - dhe ju pelqen edhe ti prekin me delikatese...

E nderkohe qe i flas, kthehem i kap lehte doren qe me kishte vene tek

shpina, e doren fjeter ia sjell nga beli, per tek shpina e saj e mbuluar me kemishen e bardhe qe shtrengohet ne bel nga fundi i zi i shkurter...

- A nuk u afrove shume? - me pyet me seriozitet por ne te vertete aspak e shqetesuar, se buza nuk i buzeqesh aspak por i dridhet, e syte po i shkelqejne...

- Oh po, i pergjigjem pak ne tension. - Por vete e ke fajin se me zure pa mendje...

- Femrat pa klas keshtu veprojne, reagon ajo serish e kenaqur ne vetvete... Pse sme tregon ti klasin?

- Kam nje ore qe po e pres te ta tregoj... I them me buzeqeshje ne buze e ne mendje, dhe i afrohem lehte e mbyll syte per tia marre shijen e buzeve qe sikur i vlojne...

- Shhhh, budalla! - me thote me te qeshur nderkohe qe me largon koken e me vendos gishtin ne buze te me ndaloje vrullin qe pata marre, dhe me heq syzet te me shohi syte...

- Ti mban arome te mire... - me thote duke me pare ne sy me gishtin e saj ne buzet e saj, qe sa e hoqi nga buzet e mia. - A nuk mendon se duhet te prezantohemi me ne private si?

I pergjigjem duke e terheqe me duart ne bel, e kalojme matane, qe i bie ne kahun tjeter te ndertesese, diku tre metra me larg... Aty sna sheh askush; jemi vetem ne te dy pas murit te vjeter.

- Tani mendoj te prezantohemi... - i them me bindje, duke e pare ne sy e duke e mbajte ngjitur pas trupit tim. Ashtu, sic e kam shtrenguar nga beli qe spo e leshoj akoma, me doren tjeter i rreshqas nga barku deri tek fundi i zi duke ia ngrehe lart avash, per ta pushuar doren mes kembeve te saj...

- Mhmmm... - psheretin ajo, se gojen ia kam zene me gojen time tashme, dhe spo mundet as te marri fryme... Po e puth si te jete imja...

Ajo terhiqet pak, me mbshtet doren tek gjoksi gati per te me mbuluar dhe me doren tjeter me pergjigjet ne te njejen menyre si ia bera une asaj, duke me shtrenguar fort me dashuri dhe inat, nderkohe qe vazhduam te prezantohemi me buze e me duar e nuk lame qelize pa preke, pa ndier, pa shijuar...

- Mire, mendoj se e more leksionin e pare mbi klasin... - me thote Jola pasi ka filluar te erresohet e ne kishim kaluar mbi nje ore aty, pa kuptuar asgje...

- Them se po, I pergjigjem. - Por kam edhe disa paqartesi qe dua te mi sqarosh me imtesisht... - vazhdoj pergjigjen teksa largohem, duke i bere me dore shenjen e telefonit..

Frika e te vertetes

07.03.2010

E vetmja gje qe duhet ti frikesohemi, eshte frika vete. A do e gjeje guximin Sanela te rrefeje shpirtin e saj?

Kam gene ne shkolle te mesme, ne eksperiencat e mia te para “te burrerise”, kur u njohem ne ProMonteChat. ProMonteChat ka gene nje sherbim i ofurar nga ProMonte (sot Telenor Montenegro) ku gjate fundjaves mund te chat-oje me SMS nepermjet nickname-ve me rreth 5mije te rinje te Malit te Zi. Une se flisja gjuhen, aspak, por sa vinte e shtuna, qe ne mesnate, filloja shkrimet e mia me nje mesazh multi-destinacional qe ne serbisht shkruante, pak-a-shume, “ckemi, si je? Mu pergjigj vetem nese mund shkruash anglisht”. Dhe merrja ne fakt shume pergjigje, pjesa me e malle ne gjuhen e tyre, por edhe shume te tjera anglisht. Nje nga mesazhet aty gati para drite, ishte “english and some other languages” (anglisht dhe disa gjuhe te tjera). Reagoj menjehere, duke fole e duke prezantuar profilet tim me pak fjale, e ajo ben te njejten gje... Ajo eshte Sanela, pak me e malle nga une ne moshe, e nga veriu Malit Zi; flet serbisht sigurisht, anglisht sic u prezantua ne fillim, e edhe shqip, sepse vjen nga nje familje “gjysem” shqiptare. Keshtu, qe nga pas asaj nate, e kthjem shoqerine tone virtuale ne dicka shume reale fale telefonatave te cdo momenti, foto-mesazheve pafund, e dhuratave me poste qe I derguam ne fundvit. Takimi i pare ndodhi pas disa muajve, ne qytetin e bukur te Podgorices, ku u prezantova me nje femer shume elegante, te zgjuar e mjaft te rritur ne mendime e ne cdo pjese te trupit te saj. Por nuk ishte vetem kjo qe e bente ndryshe nga femrat e tjera; ishin dhe vizionet e saja, qellimet e saja ne jete e menyra si e shihte ate si dicka qe duhet shijuar ne cdo suate – duke bere gjithcka e ndien te drejte. Asaj i pelqenin veshjet elegante, muzika pa tekste, parfumet me arome te eger, dhe femrat, e sado e cuditshme tingellonte ne fillim kjo – kjo ne fakt e kompletonte tipin e saj.

Koha fluturoi qe atehere, e sot jemi shume ndryshe; jetojme larg, flasim ralle, e pothuajse asgje me nuk na bashkon. Asgje tjeter, pervec historive qe ndajme bashke thjesht duke i treguar pa qene pjese e njeri-tjetrit; ajo si nje shoqe psikologe – me keshilla e leskione, e une si nje shok artist duke i kthyer ne vepra arti fjalet e aksionet e

saja. Pak jave me pare, me fton ne nje party te vogel private qe do organizonte nje shoqe e saja, e kishte shume te tjere te ftuar, perfshi dhe ca vajza te televizionit, plus ekipin e volejbollit te shkolles ku ajo bente pjese. Gjithmone i kam pare me lakmi fotot e saja, ne uniformat e ekipit te tyre e pjese nga palestra, vajza elegante te mbuluara ne djerse duke pasuar topin per ta lene ne fushen e kundershitarit... Smund ta humbja nje organizim te tille, fantazite e mia te shume femrave te bukura qe qeshin pafund e pijn plot energji e elegance ne nje ambient te bukur e intim – skane fund.

Mberrij atje te shtunen pak para se te bjeri nata, sipas planit me Sanelen, ne nje banese te vogel ku vete ajo ma kishte dhene adresen. Nuk degjohet aspak zhurme perbrenda, nuk ka muzike as televizor e duket se nuk eshte njeri i gjalle aty. Nuk e marr dot ne telefon se nuk kam me minuta roaming, por trokas ne dere nja dy here e pres... Ma hap deren ajo vete; Sanela... E une per pak shtangem tek e shoh, me vijne serish ne mendje te gjitha fantazite qe kam pase gjithmone me te, me te e me shoqet e saja te palestres apo te te dashures saj duke krijuar skena neper mendje sipas fjaleve e pershkrimeve qe ajo bente.

“Hajde, pse rrin aty”, me pyet teksa spostohet te me beje vend per te kaluar. I hell doren rreth belit menjehere, i puth faqen e e nuhat pak sa ti ndiej aroren e fresket qe gjithmone mban ne gushe. Se une gjithmone eksitohem prej saj, jo vetem duke e nuhate por edhe duke i pare syte e shkelqyeshem e buzet e trasha – e kam te pamundur te mos humb neper fantazi me femra sensuale qe kenaqin njera-tjetren drejt parasjes, fantazi qe nuk u afrohen dot as filmat.

Shkoj permes korridorit minimal e hy ne dhomen [qe duhet te jete e saj] dhe ze vend ne kolltuk. Eshte nje dhome intime, ka nje TV plazma ne mur e shume panorama te natyres perreth, nje tavoline me nje kamera siper e plot me foto qe spo i prek, fshesa me korrent ne cep, dhe, kaq... Ka ngjyra te zbehta dhe, nuk me duket aspak e pershtatshme pet party-n qe supozohej.

- Ke qief birr apo don konjak shqipniet? - me therret me nje ze harmonik e plot lumturi. Ashtu eshte ajo, e kam takuar pak por ne nje milion fotot e saja qe ka ne Instagram - ajo vetem buzeqesh.

- Avash, i them. - nuk jam vetem une, apo jo? Me sill vetem nje uje...

- Je vec ti, - mpergjigjet sikur ma holli. - Ska ditlinje as tftum. - dhe vjen e qendron prane meje me dy birra Nik ne dore.

- Seriozisht? Gjithe kete pergatitje emocionale and it was all fake (paska qene mashtrim)?

- Po skisha mnyr tieter me t'pru ktu, reagon duke na hape birrat. - Come on, cheers! And thanks for comming [hajde, gezuar, e faleminderit qe erdhe]!

Ne fakt, ja mora inat. Prisja dicka tjeter, c'eshte e verteta, jo nje mbremje me birra e me cigare me nje vajze lezbike. Sikur mu shuan endrrat, kisha kaq shume imazhe e skena pornografike per mbremjen qe po vinte.

- Te pakten tkishte ardhe Luiza, i them per te dashuren e saj qe i postonte ne Facebook. - Te shtrihesha aty duke pare ju te festoni..., dhe mbaroj gllenjeken e fundit te shishes e e ul siper tavolines.

- Pse sna prune ti naj t'dashur tanen, mthote. Tana ato vajza si nxjerr neper Facebook, pse sna prune ka nji te dyve, - dhe fillon te qeshi teksa ngrihet te na marri dy birra te tjera.

E ndjek me sy teksa ngrihet nga tavolina e ndez driten per te kaluar ne dhomen tjeter te na gjeje pijet. Sanela ndoshta nuk eshte nje topmodele, por eshte e gjate gati sa une, me trup te mbushur e bythe te fryre qe tutat sportive ja nxjerrin kaq mire formen rrumbullake e floket e gjata kacurela e bejne nje pornstar te vertete. Smund ja ndaj shikimet, ne sensualitetin e delikacine si ecen, si preken, e si nuk e vret mendjen nese po e ndjek sadopak.

- A i perballon dy birra?, - me pyet tek behet gati te na i sjelli ne tavoline.

- Nese jan te mira, po, - i them. - Nik-u eshte e preferuara ime...

Vjen e ulet serish aty buze meje, me zgjat doren me birren time dhe ma afron te goja, ashtu e buzeqeshur, sikur asnje problem ne bote nuk egziston. Mendoj sikur e ben gjithcka kastile, sikur do te me shkaterroje emocionet e fantazite qe spo lene skene pa perjetuar. Edhe une si ajo i zgjat doren, por per tek qafa e saj e floket; dua te pergatis terrenin, dua te jem gati per gjithcka mund te ndodhe - ndoshta edhe nje shuplake...

- Sani... Ti besoj e ke vene re, apo jo?, i hap biseden e re me sinqeritet e pafajesi duke e pare ne sy...

- Ca?, me pergjigjet me buzeqeshje, si gjithmone, por ndoshta pak me embel e me shume besueshmeri...

- Qe une te kam nje shoqe kaq te mire qe ska kurre sekrete e qe edhe pse seshte ne shijet e tua, i them - une cmendem pozitivisht per ty, kam gjithmone skena erotike ne mendje, trupin e format e tua te nje perendeshe qe dua vec ti puth ti thith cdo centimeter te lekures...

Ajo hesht per pak... Verenjet pak, me sheh me seriozitet drejt ne sy e me pyet:

- What is wrong with you? [Ku eshte gabimi me ty]?

- Une nuk mendoj se ka nje gabim, i pergjigjem...

...duke e pare ne sy e ne buze me deshire por pasiguri per nje tjeter hap. Ndoshta po ta puth, do nervozohet me mua, ndoshta shoqeria merr fund, ndoshta ajo vendos te iki prej meje, fyhet a ofendohet, i iken interesi, nuk e di mendoj shume gjera... Derisa, pas nje heshtjeje gati pese minuta e shikim sy me sy, mi nderpret ajo mendimet; me nje puthje! Me nje puthje te buzeve te plota me shije e arome trendafil; me nje puthje te nxehte sa mendimet e mia, e sa deshirat e mia.

- Sometimes I do a few exceptions, Erik., - me thote. [Nganjehere bej ndonje perjashtim, Erik]

Buzet i ka kaq te mira, syte i buzeqeshin e dicka i flasin por une spo kuptoj asgje; jam konfuz, gjithcka eshte e re dhe befasuese per mua. Dua ta pyes a te reagoj disi ne fjale e gjeste por kam frike, mua me pelqeu shume cka ndodhi e duket se edhe asaj, e nuk dua ta prish

kete moment magjik qe vertete si nje magji – lindi nga asgjeja e po nxehet, mendoj... Shpresoj...

– Your lips taste good [ke shije te mire ne buze], i them, i them me shprese ne pergjigjen e saj...

– They say so [keshtu thone], me pergjigjet e ngre doren te me ledhatoje faqen. – Edhe ti ije i amel, Erik.

Afrohem edhe pak, me buzet qe i ndeshim pagesisht per te dyten here, pa levize, vec duke pare sa te nxehta i kemi ato e sa shume rritet edhe nxehtesia ne gjokset tona. E terheq edhe pak prane vetes, jo vec per ti shfaqe sa po me pelqen por edhe se spo mjaftohem me ne shijen e saj te nje qershie plot leng e shkelqim, e per ti treguar se ajo mund te kete besim tek une sot, se jam i saji, per te, e per dicka qe mund na shkoje mendja ne te dyve. Me krahun rreth qafes duke i larguar pakez floket e erreta nga fytyra e embel e bardhe, vazhdoj ta puth lehte e me siguri nga gusha e bute, qafa, e ngadale te zbres tek gjoksi i fryre qe ngjan me nje nga vajzat e Baywatch ne bikini.

Ajo eshte kaq e mire e e bute; e njome si nje femije, e pak e fryre e mbushur sic me pelqen ta grith pakez me dhembe tek i rreshqas me buze permbyl lekre. Ne heshtje, i terheq bluzen perposhte, per ti rreshqite duart me kujdes, nga lart, duke i ferkuar me delikatese thithkat qe do fillojne ti marrin forma teksa ne puthemi e shtrengohemi cdo sekonde e me shume, duke harruar mendimet e parimet tona... Shpirtin e kam plot me deshire e pasion e mendjen plot krenari e ego per nje femer te nxehte si ajo... Nderkohe qe ajo spo thote me asgje, levizjet i ka shume te ngadalta e te pasigurta e ofshamat ralle i rreshqasin vec kur se ka mendjen... Por duket se ashtu edhe pa e pase taman mendjen, duart dijne ti mbeshten mbi gjoksin tim qe ma zbulon avash, teksa mbyll krejt syte e buzeqeshur e gjuha i rreshqet brenda gojes sime. Pa i marre leje, ia nxjerr komplet cicat e fryra perjashta, e nis tia shtrengoje lehte e ajo kenaqet mbi buzet e mia te qulleta. “Oh, une te kam enderr ty, Sanela” – i peshperis lehte ne vesh teksa me ka rrethuar trupin me duar e me

shtrengon duke me ngrohe me frymemarrjen e saj tashme te thelle, te etur e te epshur... Por ajo ndalon kur une i flas, terhiqet pak e pa me pare ne sy, me thote “esht ma mir me nal, Erik”, dhe stepet. “Kjo nuk jam vet, kjo nuk a Sanela si ti nje’, – me thote, dhe largohet pak, e shkon deri ne cep te divanit. Nuk e di, per nje moment nuk po e kuptoj; a ka turp? A ka frike, apo nuk ka guxim? Perpiqem te hy ne mendjen e saj, perpiqem ta lexoj duke e pare ne sy por ajo vec e tret shikimin nga cepi i dhomes e sjep shenja, me sy as me buze, pervecse mbeshtet koken ne njerën dore e doren tjeter e shtrin ne divan – si per te pushuar, per tu qetesuar, nga mendimet e saja e nga ethet qe i paten filluar.

Vazhdoj ta shoh me endje e me kenaqesi, sa e bukur duket ne merzine e mendimet e saja, me bluzen e ngjitur pas trupit gati tek e grisht veshtire tia mbaje gjoksin e bukur perbrenda e getat e ngushta qe i nxjerrin ne menyre perfekte format, edhe ne pozicionin e veshtire qe ka zene ne cep te divanit... Dua ti them vetem sa e mire e e bukur duket edhe ashtu, ne merzi e dyshime, a ne frikerat e saj, por nuk eshte momenti tani, akoma, pervecse ti prek doren qe e ka shtrire deri afer meje per divan. Ajo kthehet, me shikon me embelsi, e me thote duke me pare ne sy:

– Esht ma mir si ti me ik, Erik...

– Tani?!, reagoj me habi – ne kete ore?

– Nuk a faji yt, – me thote, – nuk u desht me tthirr. Mfal, jam shum e ngatrrueme.

– Nuk ke asnje faj zemer, i pergjigjem me te njejten embelsi sic po me fliste ajo, dhe i hap krahet...

Sanela zvarritet avash mbi divan, e vjen e mbeshtet tek une, me koken tek supi e duart qe i pushon tek preheri im. Ajo eshte si nje engjell, kaq e bute e e embel, e mban arome te mire ne floke e ne lekure. Por mendja ime nuk eshte qetesuar akoma...

– Nuk di ca pata sonde, me thote, nuk di si u rrejtja...

– Mos ki turp ndaj meje zemer, ne kemi ndare shume gjera per kaq

vite bashke..., - i them duke e puthe ne ball.

- E di Erik, por kjo ca nodhi nuk asht taman ajo ca dua...

- Mos ki merak kukull, edhe une u nxitova pak... Por nuk ndodhi asgje cka nuk duam ne..., - i them me besim, nderkohe qe i rresqas njerën dore mes kembeve te saja, siper getave, e e ledhatoj lehte...

Ajo, serish, leshon nje ofshame, e i mbyll syte duke mos kundërshtuar ferkimet e mia te buta mes kembeve te saj - aty ku eshte bere zjarr qe nga momenti i puthjeve tona te meparshme... Tenton fillimisht te ma largoje doren, por kenaqesia nuk ja lejon, e ajo humbet ne mendime duke mbylle syte paqesisht...

- Mos mendo asgje", i them tek veshi, - ne jemi vetem dy shoke te perzemert qe duam te kalojme mire...

- Vet... Vet se dua ni shok, Erik, jo ni shok kshtu..., - reagon serish bashke me "friken" e saj, e nderkohe i shtrengon me shume duart me nje buzeqeshje te lehte, pa i hape syte akoma...

- Shhh, vec rri e qete, i them, duke e puthe e ngacmuar lehte tek veshi... - Mos i hap syte dhe mos mendo asgje!

... dhe ngadale ia rreshqas doren poshte getave fort te ngushta qe gati i grisen teksa ia mbuloj me dore krejt feminalitetin e saj. Eshte rregulluar mire per sot, eshte e paster, e bute, e ndjeshme dhe e lagesht e bere qull. Avash i rreshqas dy gishta brenda, e ajo me shoqeron me buzeqeshje gishtin e madh siper klitit te saj, duke e masturbuar plot epsh, ne ofshamat e saj te kenaqesise qe infektojne edhe ofshamat e mia, per gjysemën e ores tone te pare, deri ne nje orgazëm te embel e te paqte, qe te dy, do ta mbajme mend per gjate...

Rozafa apo Turizmi?

08.03.2010

Dashuria, gjithmone eshte pergjegjesi dhe sakrifice.

Disa i thone “Rozafa”, disa i thone “Turizmi”... Une i them thjesht “kafja”, se pij kafe aty cdo pasdite, pasi kam lene punen e e kam mbylle zyren – njeqind meter me tej. Eshte nje bar i mall, me shume tavolina, e ne mbremje mbushet me te rinje me pak e familjare me shume, qe vijne nga qyteti e nga rrethinat, plot e perplot.

Une rri gjithmone ne tavolinen e cepit e sonte ngjit me mua, per te paren nate, nje grup njerezish qe flasin e qeshin papushim. Duket se jane nga e njejta familje, e aty nder ta eshte edhe nje grua e embel me floket e verdha, qe ne fakt rri pak e distancuar. Eshte ajo, ajo qe rastesisht u njohem para dy muajve kur une e mora per dike tjeter e qe ate dite patem biseda te pernatshme si rezultat i qetesise e rehatise qe gjenim ne fjalet e njeri-tjetrit. Une e pashe e e njoha direkt sa erdha, tek sillet me buzeqeshje por disi e distancuar nga shoket e tavolines, e ashtu me duket e ka vene re edhe ajo se jam nje djale i zakonshem ne kerkim te aventurave – taman sic i ka pase pershtypjet qe ne fillim, tek s’ia ndaj syte per asnje cast ne levizjet e fjalet e saja te pakta. Perpiqem gjate gjithë kohes ti tregoj interes, me gjeste e me shenja, duke e ngrite zerin ne telefon a duke i mbajte syte ne kembet e shtrira pas tavolines, me sandale e geta te holla.

Ajo shen asgje per mua, akoma, sme jep te kuptoj dicka konkrete pervecse me ndjek me sy gati duke mos e kuptuar ne ka thjesht interes si cka pase pernite, apo thjesht besdi nga qendrimi im provokues, por ka raste qe nuk e di as nese i kujtohem. Se di si mund ti flas a ti jap dicka pa rene ne dukje; ata jane plot gjashte veta ne tavoline e asaj spo i japin as hapesire te levizi sic do, por dicka me vjen ne mendje; do shkoj ta pres ne tualet, ne fund te salles, atje ku ka plot hapesire e shume dhomezat e ku cado te ndodhi, askush sdo mund te na gjeje. I bej disa here me shenja, duke mos e kuptuar nese po me sheh me mendje apo vetem me sy, e ngrihem ngadale nga tavolina per ta prite ne korridor – tek tualetet, ku do vonoje per rreth 10 minuta derisa te shfaqet aty, bashke me nje tjeter vajze. Vajza rri ne dere ta presi e kjo afrohet prane meje, me buzeqeshje me te

madhe se ajo qe ka qe heren e pare qe e pashe;

- Ti je me taman i marr, - me thote gati te me bindi edhe mua, ashtu sic me ka thene pernate e perdite qekur jemi njohur, e afrohet me shume te me perqafroje a te beje dicka tjeter...

- E marr ti qe sme flet, nji or tu ba shenja... Hajde ketu!, dhe perkulem pak ta perqafoj, sic e kishte ajo synimin.

Perkulem, se ajo eshte e vogel, e takat e cizmeve te lekures nuk e ngrejne dot me lart se tek gjoksi im... Por e justifikon gjithcka me buzeqeshjen e shkrirre ne embelsi e floket e argjend'ta qe i shtrin permby shaputalla, e me bythen e bukur te fryre - gati per nje skene erotike te nje filmi Hollywood-ian.

- Kush esht ajo?, - e pyes per vajzen qe qendron tek dera, larg nesh, por pa na i ndare syte tek perqafohemi me deshira e oreks per njeri-tjetrin.

- Esht nji shoqe jona, me thote, nuk erdha vetem en tualet.

...dhe qesh. Qesh e shkrihet ne buzeqeshje sic di ta beje vetem ajo, me fytyren qe i rrezaton drite pastertie e sinqeriteti, plot jete e bekim. Nuk ka arsye te qeshi, ne fakt, se ajo qe tha nuk ben as nje humor - por qesh nga qejfi qe eshte kaq prane meje pas kaq shume kohe pergatitje ne bisede e ne deshira, dhe per nje moment qe shoqja e saj nuk e ka mendjen - nuk pret ta shoh une i pari, por me hidhet permby buze e me kafshon, aty, ne mes te korridorit.

Ishte nje puthje e forte por e shkurter, e shpejte, ne frike nga shoqja se mund ta shohi e edhe ne frike nga cdo ndodhi me pas - duke pare duart e mia si i shtriheshin permby mollaqe duke e shtrenguar lehte me gishtat qe e ferkojne permes...

- Ti je i marre, me thote prape si cme ka thene cdo nate qe nga njohja jone... - Ca ban?

- Ti vertete po pret si un mos tbaj asgja?!

Me sheh drejt e ne sy, nuk me flet, por e tret buzeqeshjen e humbet ne shikime - nis te me eksploroje mendimet me sy, nis te me numeroje te rrahurat e zemres e ti shohi deshirat qe po me burojne

nga shpirti... Ngadale me vendos duart ne bel e me ledhaton lehte tek me afrohet, pak vec sa per ti ndier aromen qe si rezistoj dot por e mbethej me krahe serish e nis ta puth nga fillimi, duke e thithe duke e kafshuar lehte sa per ti lene shenja nese jo ne buze - thelle ne mendje. Shojta spo na sheh me - ka gjete dicka interesante ne celular per te kaluar kohen e saj ne pritje, dhe une e terheq Leten pa aspak force per ne cep te korridorit, aty ku sna sheh asnje sy as kamera. Prape kemi frike, por ajo eshte me e vogel se deshira qe po na lind perbrenda per nje akson te cmendur qe sdo i bejme skip per asgje ne bote.

© 2026 Eri Malsori

pasion.al · eridrekaj.com

NIPT: M67624701N